

Nemzetgyalázás és kormányzósértés miatt elitéltek egy pángermán agitátort

(A Délmagyarország munkatársától.) Megdöbentő nemzetgyalázás és kormányzósértési ügyet tárgyalt hétfőn a szegedi törvényszék ötöstanácsa, Novák Jenő dr. elnök vezetésével. Klepper József 36 éves görögkeleti vallású kübekházi kovácsmester volt a per vádlottja. A vád szerint Klepper becsmerőleg nyilatkozott a magyarságról és azt mondotta, hogy »a magyar fajta teheségtelen, nem tud vezető egyéniségeket kibermelni«, »jeleneleg vezetői is német származásúak«. Mindez a múlt év decemberében a vádlottnál tartott dísznótor alkalmával történt. Ugyanez alkalommal egy német újságból kivágott cikket mutatott a meghívott vendégeknek, lefordította a cikket, amely tervezetet ismertetett arra vonatkozólag, »hogyan fogja Németország bekebelezni Európát országait«. A cikk arról beszélt, hogy 1939 tavaszán Magyarországot, ősszel Lengyelországot, Romániát és Jugoszláviát, 1940-ben Franciaországot és Belgiumot vonja hatalmi körébe, 1941-ben pedig Szovjetországgal végez.

A hétfői főtárgyaláson Klepper ittassággal védekezett.

A kihallgatott tanúk elmondották, hogy Klepper József 1925-ben mint román la'onaszökevény került Kübekhádra és nem sokkal megtelepedése után pángermán eszméket kezdett hangoztatni. Két évvel megtelepedése után házat vett és kovácsműhelyt nyitott. Klepper ma egyike a község legmódosabb iparosainak, annak ellenére, hogy nem magyar állampolgár. Elmondották a tanúk, hogy a vádlott nem volt beszámíthatatlanságig részeg, sőt nagyon is tudatában volt, mit beszél. Hangzottak el tanuvallomások arra vonatkozólag, hogy Klepper összeköttetésben állt különböző szervezetekkel és állandó agitációs munkát fejtett ki.

A törvényszék rövid tanácskozás után kihirdette ítéletét. Az ítélet bűnösnek mondta ki Klepper Józsefet nemzetgyalázás és kormányzósértés büntetésében és ezért 1 évi fogházbüntetést szab ki rá, a büntetés kitöltése után kiutasítják az országból.

Klepper az ítélettel szemben semmisségi panaszt jelentett be, így a nemzetgyalázási ügyben a felső bíróság mondja ki a végső szót.

AZ 50 ÉVES SIK SÁNDORT ünnepelte vasárnap a piarista gimnázium és a Dugonics Társaság

(A Délmagyarország munkatársától.) Sik Sándort, a keresztény magyar líra újjáteremtőjét, a szegedi egyetem kiváló tanárát, az ifjúság lelki nevelőjét ünnepelte vasárnap bensőséges szeretettel Szeged társadalma. Sik Sándor most töltötte be ötvenedik életévét és harminc éve annak, hogy elhivatott művésze a magyar irodalomnak. Két olyan évforduló ez, amely nem mulhatott el a nagy feladatokat teljesítő papköltő köszöntése nélkül.

Az ünnepségek sorozata vasárnap reggel 8 órakor kezdődött

a fogadalmi templomban.

Ifjúsági diákmise keretében énekelték el Sik Sándor négy templomi énekét, a gyermeklelkek hálaadó fohásza szállt fel az Ur zsámolyához azért a jótéteményért, hogy elhivatott nevelőt, tisztaszívű papköltőt adott a szegedi egyetemes magyar ifjúságnak.

Dél előtt

a kegyesrendi gimnázium

rendezte meg műsoros ünnepségét. Sik Sándort a gimnázium dísztermét zsufolásig megtöltő közönség lelkesen megőljenezte. A 82. számú Zrínyi cserkészcsapat cserkészindulója nyitotta meg a műsort, majd a cserkészfiúk hozták el szívük legsebb virágait az ünnepeltnek. Dietrich Dénes őszinte szavakkal köszöntötte Sik Sándort és átnyújtotta a cserkészcsapat bokrétaját. Thiel Miklós nagy lelkesedéssel, átérzéssel szavalt el Sik Sándor két mélyhatású költeményét: Éjtszaka a vizeken és A torony kürtöse címűeket. Bellini „Norma” című operájának hangulatos részleteit adták elő trió keretében a gimnázium tehetséges növendékei: Horváth János, Máriaiföldy Márton és Kertész Lajos. A „Horváth Cyrill Önképzőkör” nevében Dancs István ifjúsági el-

nök mondott gondolatokban gazdag köszöntőt.

Kertész János stílusos, gondosan kidolgozott és meleg érzésekkel teli tanulmánya következett ezután Sik Sándor költészetéről, majd Máriaiföldy Márton szavalt el nagy hatást keltve a „Borongás naplementekor” című Sik-költeményt. Tóth Ágoston joghallgató a végzett diákok üdvözlését hozta el Sik Sándornak, akit mint az ifjúság lelkes nevelőjét köszöntött.

Tóth László tanárjelölt nagyhatású riportszerű tanulmányt adott elő „Sik Sándor az egyetemen” címmel. Ötletes formában, mintegy helyszíni közvetítést adott Sik Sándor egyetemi előadásairól, az érdekes tanulmány szinte meglepettette a hallgatóság előtt a professzor nagyvonalú, eszmei magasságokban élő és mégis oly emberi alakját. A „helyszíni közvetítés” a hallgatóság körében őszinte sikert aratott.

Tóth Ágoston kis bevezető beszéd után előadta Sik Sándor „Alexius” című drámájának nagy monológját, amelynek megrázó gondolatvezetése, líktető dialektikája és a keresztényi élet-szemlélet harmóniája, amely minden sorából orgonaszólóként kiesendült, mélyen meghatotta a megjelenteket. A közönség percekig ünnepelte Sik Sándort és a lelkes előadót.

Kirobbanó tapsvihar közepette emelkedett szólásra csután Sik Sándor és néhány közvetlen szívből fakadó szót intézett a megjelentekhez. Kifejtette, hogy milyen nehéz volt számára engedelmessé válni a kegyesrendi testvérek kívánságának, hogy a tiszteletére rendezett ünnepségen megjelenjen. De arra gondolt, hogy harminc esztendeje, hogy az irodalmat tanítja, boncolja, kritizálja és ismerteti s ezért most el kell viselnie, hogy — mint mondotta — rajta gyakorolják ugyanazt...

— Magam is rendeztem iskolai ünnepélyeket, ismerem ezek célját. Elsősorban a diáknak szól, eszméknek, ideáloknak, minden iskolai ünnepély ürügy arra, hogy az ifjúság jobban megszeresse

ezeket az ideálokat, — mondotta, majd rátért a cserkészek kedves köszöntőjére, amely kihangsúlyozta, hogy ez az ünnepség a legjobb alkalom egyúttal a cserkész-eszmény szolgálatára is.

— Minden alkalmat meg kell ragadni, hogy Istennek szolgáljunk. Ez az ünnep sem az egyénnek szól, hanem Istennek, aki mindennek egyetlen értelme, forrása és célja! — fejezte be gondolatát, majd meleg szavakkal mondott köszönetet azért az őszinte formában megnyilvánult szeretetért, amit az ifjúság részéről kapott és amit szívesen fogad, mert megfelelő formában tud viszonzani.

A szép ünnepséget Bittó János énekszáma zárta be. Sik-Halmos „Diadalének” című zsolnárt adta elő nagy sikerrel Naszády József zongorakiséréte mellett.

Sik Sándor ünneplése délután

a Dugonics Társaság ünnepi ülésén

folytatódott. Zsufolásig megtelt a vásosháza közgyűlési terme. Várad Imre elnöki megnyitójában üdvözölte a kiváló papköltőt.

— Bevezetőül Sik Sándor szavait idézem — mondotta — „nagy tettek, nagy alkotások teszik az évfordulókat jelentőssé” s az ötven esztendő, melyet most Sik Sándor életének ennél a határkövénél ünneplünk, nagy tettek és nagy alkotások ötven esztendeje. Ez az idő szent eszmék jövőt adó tettek szolgálatában telt el; a tudós, a tanár, az Isten-áldotta költő szolgálta a magyar életet és a magyar kultúrát. A keresztény, nemzeti és szociális gondolat jegyében folyó munkássága milliók lelkében kelt rezonanciát, a magyar élet, a magyar költészet legnagyobb nevei között ragyog Sik Sándor neve. A magyar küzdelem minden területén látjuk munkásságának jelét és eredményét: az emberi kötelességek teljesítése terén a szeretetre, testvéri megértésre tanít, mint költő a rimek csendülésében az Isten szavát hozza közel az emberek lelkéhez, mint pap az isteni igazságossághoz vetett hitet plántálja a szívekbe. Szeged magáénak vallja Sik Sándort és szeretettel köszönti születésének ötvenedik évfordulóján.

A közönség lelkesen zugó tappsal ünnepelte az illusztris költőt. Ortutay Gyula felolvasta ezután Radnóti Miklós „Ünnepi vers” című művészi költeményét, majd Baróti Dezső tartotta meg előadását Sik Sándor lírájáról.

— A múlt századot pozitívista kornak nevezhetnénk — mondotta — ennek a kornak nem volt igazi Isten-élménye. Nehéz küzdelem és különleges megnyilatkozások után állt be változás a századforduló elején. Megszületnek a magyar élet új kinyilatkoztatói, akik nem a magyar hagyományokat tagadják, hanem harcolnak minden ellen, ami a költészetet a leglényegesebb tartozékatól, a csodáktól akarja megfosztani. Csodák pedig az égben születnek s az új költők „hitetlen hittal”, különös nosztalgiával keresik az Istent. Az imádság és a költészet testvérek s a rimek harangozó imádságával a végtelen bevonul a magyar lírába. Az irodalom vallásos megújítása után legjobbjaink vágyódtak, s a megtalált Istent, a szívből feltörő tiszta imádságot Sik Sándor fejezi ki ennek a kornak hajnalán.

— Sik életélménye a katolicizmus örök tartalma — fejezte tovább. S a rimek új kinyilatkoztatásában kifejezésre jut Sik Sándor költészetének egyik életjogot követelő törvénye: lehetünk századunk gyermekei, beszélhetünk a ma nyelvén anélkül, hogy katolicizmusunkat meg kellene tagadni. A katolicizmus a legnehezebb, de a legtermékenyebb talaja a költészetnek, mert csodákat tartalmaz. S mindent, ami a rögök fölött történik: csodává magasztosít a rim. Sik Sándor lelkében a világ Istenen keresztül nyer értelmet. Isten arca tükröződik az emberek szemében s ez az Isten felé forduló tekintet emberismerete és emberszeretete fejezi ki a költészet csodáján keresztül. Természetszeretete formagazdagságot eredményez. Belső, áradó ritmusa pedig felszabadítja azokat az asszociációkat, melyek a modern nevelés rokonává teszik. A gyermek és bölcs hangján szól hozzánk, s az ifjúság láza, — mely döbbenetes erejű, magával sodró versel-